

исполина аз се ужасих и се разтреперах...

- А кой от човеците само с човешки сили може да се бори с него? - възкликнах аз, обръщайки умоляващ поглед към довелия ме юноша.

- А ти все пак бодро тръгни срещу него! Аз ще бъда на състезанието... Сам ще съм съдия и ще ти връча победен венец.

Моят противник също излезе напред и ние почнахме борбата. Бързо се яви чудният съдия и ми връчи венец. И цялото множество етиопци с викове изведнъж изчезнаха. Другата част от хората, облечени в бели дрехи, възне-соха хвала на Този, Който ми помогна и ми достави славна победа."

ГЛАВА 67

ПАК ЗА АВВА ТЕОДОСИЙ

*"Той прекарал 35 години в
удинение."*

а същия този авва Безмълвник ни разказа ученикът му авва Кириак, че той прекарал 35 години в уединение, като постел по два дни и пазел пълно мълчание - не говорел с никого. Ако пък искал да каже нещо, изразявал го със знаци. И мен се случи да го видя в Илиотската лавра, понеже преживях в нея 10 години.

Бележки. Древните подвижници високо ценели безмълвието. То слу-жило за явен израз на това, че човек е откъснал своя поглед от всичко земно, чувствено. В "Лествицата" се казва: "Има външно безмълвие, когато някой, като се е отделил от всички, живее сам; има и вътрешно безмълвие, когато някой с духа си сам пребивава с Бога и то не напрегнато, а свободно, както свободно диша с гърдите и вижда с очи. Те са съвместни, но първият, без последния, не може. Затова истински безмълвник е този, който се стреми да съдържа безтелесното същество - душата си в пределите на телесния дом. Нека килията на безмълвника да помества в себе си тялото му, а последното да бъде храм на разума."

"На безмълвие не се отдава този, който още не е вкусил Божията сладост - казва преосвещени Теофан. А от тази сладост не вкусва този, който не е победил още страстите. Боледуващият от душевна страст и решаващ се на безмълвие е подобен на този, който е скочил от кораба в дълбочините и мисли да достигне безбедно брега на дъска.

Никой от тези, които са подхвърлени на раздражителност и превъз-насяне, лицемерие и злопаметство, да не дръзва, когато и да било, да встъпи в пътя на безмълвието, за да не би, вместо очакваната полза, да стигне до крайна възбуда на ума." "Истинският безмълвник, като не желае да се лиши